

ENTREVISTA

Anna Moner:
“M’atreia la perversió
refinada”

PÀGINES 2 I 3

CARTES DE PROP

‘A l’intermedi’,
per Enric Sòria

PÀGINA 4

El músic de jazz Perico Sambeat. / JESÚS CÍSCAR

Perico Sambeat, el saxofonista global

Tot coincidint amb el seu 50 aniversari,
publicarà el 21 àlbum com a líder

J. MANUEL JÁTIVA València

El saxofonista Perico Sambeat (Godella, 1962) encapçala la generació que ha pres el relleu de l'exigua cohort representada per Tete Montoliu, a qui va tenir com a convidat en un

dels seus primers àlbums, i Pedro Iturralde. Quan decideix convertir-se en músic de jazz, a la primeria dels vuitanta, Sambeat no té més remei que formar-se a Barcelona, primerament, i a Nova York després. Les possibilitats a València

eren simplement inexistents, però després d'un any a Nova York, va tornar a fixar residència en la seua terra natal. Vint-i-un àlbums després com a líder o colíder i quasi 90 com a acompanyant destacat, segueix a València —per a

ser exactes a Gilet— sense deixar d'actuar en llocs tan distants com Malàisia o l'Equador i associant el jazz a músiques tan pròximes com el flamenc o els boleros. Dos dels millors discos del 2011 tenen Sambeat com a protagonista o estrella invitada. No exagera la seua oficina de contractació a Barcelona quan el retrata com “el saxofonista de l'estat amb més carrera i projecció internacional”. Paradoxalment, considera que una de les decisions clau en la seua trajectòria va ser no quedar-se a Nova York després d'un any d'estudis i pràctica. “Va ser un any d'aprenentatge tremend, tant musicalment com vitalment, i vaig establir relació amb músics magnífics, però vaig decidir que jo no podia viure en aquell país, en aquella ciutat, amb una manera de ser i de respirar tan llunyana de la meua llatinitat, entre cometes”.

Aquesta decisió no va impedir l'envol de la carrera internacional del músic valencià. Més aviat al contrari. Amb el trompetista Michael P. Mossman, el pianista David Kikoski, el contrabaixista Bill Moring i el bateria Keith Copeland, amb qui va fer amistat a Nova York, va efectuar una gira europea que va culminar amb la gravació de l'àlbum *Uptown dance* en els Estudis Tabalet d'Alboraia. “Per a mi va ser molt important, com la realització d'un somni que abrigava des que vaig començar com a aprenent a tocar i estimar el jazz, perquè sense voler fixes la mirada en el món anglosaxó i, quan vaig aconseguir gravar un disc amb alguns dels meus temes amb músics de jazz de tant de nivell, no m'ho acabava de creure. Encara vaig recordar la sensació d'aquella gravació”.

—Ha tornat a sentir-la alguna vegada?

—No l'he deixada de sentir, ha, ha! Però llavors era nou i era bestial.

A punt de complir 50 anys, pel camí ha compartit gravacions, concerts i il·lusions amb músics de les més diverses nacionalitats, ha multiplicat les associacions del jazz amb altres músiques i ha treballat colze a colze amb músics valencians per impulsar l'escena local. “Alguns dels meus músics favorits viuen ací”, assegura, alhora que prepara dos àlbums nous, un amb la valenciana Sedajazz Big Band i un altre amb un quintet internacional en què figura el seu vell amic el bateria Jeff Ballard, al mateix temps que fa classes per a músics estrangers en la Berklee School of València, estrenada recentment, consolidat com artista local de dimensions globals.

PASSA A LES PÀGINES 2 I 3

PUNT DE MIRA

Consolo mort

Joan F. Mira

El dia 23 de gener, a Sant'Agata di Militello, on havia nascut el 1933, va ser enterrat el més gran dels escriptors italians, Vincenzo Consolo: no Eco, ni Tabucchi, ni cap altre dels famosos: Consolo era el més gran. Pocs llibres en molts anys d'escriptura, i llibres de poques pàgines, el contrari dels *best-se-*

llers de la vacuïtat habitual. Havia nascut en aquell poble de Sicília, vivia a Milà, i tornava contínuament al mateix lloc on demanà ser enterrat. Era un home de poc volum i de poca estatura, parlava en veu baixa i calmosa, i en les reunions anuals per al Premi Internacional Unió Llatina, a Roma, no intervenia més enllà d'unes poques frases, al principi i al final. El seu candidat era sempre el mateix, Luigi Meneghello, tan poc conegut com ell i tan especial com ell en el llenguatge: Consolo barrejant italià clàssic i sicilià, Meneghello barrejant-hi el vènet. No va aconseguir mai que guanyara el seu candidat, jo tampoc que guanyara el meu,

que era Jaume Cabré. Entremig, participàvem en sessions més o menys acadèmiques, xarràvem llargament, passejàvem per carrers i placetes del centre de Roma, i sopàvem al Campo de' Fiori o al Trastevere. Menjava poc, molt poc. I així un any i un altre any i un altre. Ara s'ha mort, i no he vist als nostres diaris (només en un) repercussió important del fet, ni del nom de Consolo, ni dels seus llibres, potser massa personals, potser una mica difícils, amb aquella barreja permanent de classicisme i experimentació, de tradició i modernitat, i amb aquella distància seua de les modes, de l'èxit fàcil, del lluïment buit: “És sempre

somni l'empresa de narrar, un separar-se de la vida real i viure en una altra. Somni o potser també una follia, perquè és justament de la follia que se separa la vida, i que camina al costat, com a ombra, fantasma, il·lusió, de l'altra que anomenem la real”. I el pagès filòsof de *Le pietre di Pantalica*, mentre mastega pa i formatge d'ovella, que afegeix: “I queda, com a senyal d'una vida que ha passat, algun fus de pedra acanalada, algun escrit damunt d'una llosa, alguna escena o figura”. Quant a l'èxit, la fama, i altres vanitats, un altre diu: “Però tu ho saps, ho saps: sobreviuen només la guineu i el voltor”.

Un nou disc de jazz energètic

Amb 'Elastic', Perico Sambeat s'allunya del to plàcid de l'àlbum 'Baladas'

VE DE LA PÀGINA 1

Dos dels millors àlbums de jazz que es van publicar el 2011 a Espanya tenien com a líder o convidat Perico Sambeat. Amb el contrabaixista Javier Colina i Silvia Pérez Cruz, va gravar *En la imaginación*, disc on es revisen clàssics cubans. També l'acompanyava Colina en *Baladas*, on el saxofonista valencià du a terme "un treball que ha estat latent entre els meus projectes des de fa anys", un repertori de temps lents amb estàndards del jazz, boleros i fins i tot a alguna copla. Era un disc plàcid, homogeni i amb repertori alié, molt diferent del que acaba de gravar amb Jeff Ballard, titulat *Elastic*. "En realitat, jo he fet molt pocs discos homogenis i aquest nou disc és divers, tot temes meus, i energètic, amb una mescla de temes *straight* i també bastant contemporanis i altres en l'ona *groove* [amb sentit rítmic que convida al ball], algun dels quals elèctric, perquè utilitza pedals i és un poc *funk*...", explica Sambeat per reforçar la tria de Ballard en aquest àlbum. "Jeff toca açò increïblement bé, ja que va estar quatre anys amb Ray Charles".

El guitarrista portugués André Fernandes, el pianista belga Eric Legnini i el contrabaixista francès Thomas Bramerie completen el quintet amb què Perico Sambeat ha gravat el que serà el seu pròxim àlbum com a líder. "La bateria estava clara, perquè Jeff vivia a Barcelona i he tocat amb ell des de fa anys", explica el

saxofonista sobre l'elecció de la banda. Respecte als altres: "Amb Bramerie vaig tocar fa un parell d'anys a París, en el grup de Bruce Barth, i em va encantar; entre els pianistes possibles em vaig decantar per Eric Legnini, amb qui també havia tocat fa temps a París i és meravellós; quant a André Fernandes, a banda que és un dels meus guitarristes favorits, per a la música que volia tocar podíem haver triat un altre vent, però vaig preferir la guitarra, perquè en els temes més contemporanis, on utilitza pedals i sone més elèctric, m'anava millor una veu que poguera tant doblar les

"Continue gaudint moltíssim tocant aquesta música, estimant-la i vivint d'això"

meus melodies com crear atmosferes en el terreny harmònic".

Pròxim a 50 anys, Sambeat considera "no haver canviat molt" al llarg de la seua carrera. "Continue gaudint moltíssim tocant aquesta música, estimant-la i vivint d'això", afirma. "Em considere molt afortunat", manifesta més de trenta anys després d'haver decidit dedicar-se al jazz, haver recorregut món i haver col·laborat amb desenes de músics com Mark Turner, Kurt Rosenwinkel, Brad Mehldau, Ber-

D'esquerra a dreta, coberta del disc de Perico Sambeat amb Tete Montoliu, el saxofonista en una sessió d'assaig per al nou disc i Sambeat tocant el piano als sis anys amb la seua germana. / ESTHER CIDONCHA / TANIA CASTRO

nardo Sasseti, Pat Metheny, Wallace Roney, Carlos Barretto, Michael Brecker, Maria Schneider, Larry Grenadier, Kalman Olah, Tete Montoliu, Marc Miralta, Gerardo Núñez, Chano Dominguez o Victor Mendoza, entre altres d'una llarga llista d'experiències enriquidores. "He fet el que he volgut, sense fer la més mínima concessió artística. Mai no havia somiat de sentir-me tan còmode musicalment com em sent ara, entre altres coses, perquè la veritat és que no tenia molta confiança en el meu talent quan vaig

començar".

—Ningú no ho diria.

—Fer-me músic va ser una de les primeres decisions de la meua vida. Feia COU i no veia ni sola una carrera en l'horitzó que m'agradara. Em preguntava si podria fer-me músic, encara que pensava que igual no hi serviria molt. Però vaig arribar a la conclusió que només que poguera tocar amb una orquestrata fins que em morira, seria feliç.

—Per què el saxo?

—Devia tenir 18 anys i tocava la flauta, però vaig pensar que

amb una flauta no eixiria avant, llevat que fora un virtuós. Vaig provar amb el saxo, em vaig dir 'que fàcil!', i fins ara.

Fins ara és una trajectòria amb nombrosos premis i reconeixements. El seu àlbum *Ziribuye*, gravat amb un sextet i amb la veu de la seua neboda Elma Sambeat que canta un tema en valencià, va ser situat per la revista *Cuadernos del Jazz* entre els 10 millors discos espanyols de la dècada passada. I *Flamenco Big Band*, el seu primer projecte com a director d'orquestra, produït

ANNA MONER ESCRITORA

"No m'interessava ser 'gore', m'atreia la perversió refinada"

XAVIER ALIAGA, València

La d'Anna Moner (Vilareal, 1967), artista plàstica esdevinguda escriptora, ha estat una irrupció en la literatura, tardana però poderosa. Fa poc va sorprendre amb la seua primera novel·la, *Les mans de la deixeblla* (Bromera, 2011), un volum premiat amb l'Enric Valor que ens transporta a obscures pràctiques quirúrgiques del segle XVIII a través d'un pertorbador triangle —el cirurgià Scarpa, la seua aprenenta Brunella i l'estrany Zacaries— i una no menys inquietant ambientació gòtica. Un llibre cru, a voltes incòmode, ben documentat, executat amb una prosa sòlida i elegant.

Parlem amb Moner en l'estudi de Beneixida que comparteix amb la seua parella artística i sentimental, Sebastià Carratalà. "L'art és una part essencial meua, perquè ja fa vint-i-cinc anys que fem treball artístic en equip, amb el que això suposa d'estar d'acord, tindre els mateixos objectius... És una mane-

ra totalment diferent d'operar a com afronte la literatura, on estic a soles", afig. Potser per això va tardar tant a donar el pas d'alternar els llenços amb el teclat de l'ordinador. "Em va costar molt decidir-me i va ser Sebastià qui m'hi va empenyar. Tens por, no et veus capaç de transmetre tot el que et fa voltes per dins,

Reconeix com a mentors els escriptors Manuel Vicent i Pilar Pedraza

penses que el que t'agradaria llegir no sabràs escriure-ho", confessa. Però va fer un relat, premiat per l'Ajuntament de Castelló el 2006. I llavors, sí, es va deixar caure pel pendent incert de la novel·la. "És un camí costós, una carrera de fons, com m'adverteix sovint Manuel Vicent", diu en referència a l'es-

criptor castellanenc, a qui reconeix com a mentor, juntament amb l'escriptora Pilar Pedraza. "Però sobretot t'ha de divertir. I a mi em diverteix molt".

Això es nota. *Les mans de la deixeblla* traspua entusiasme, passió. Potser pels seus personatges rotunds, sobretot Brunella, la torbadora deixeblla que és el motor d'una narració no apta per a esperits impressionables. Literatura allunyada del cànon de novel·la històrica per a tots els públics que regna en les prestatgeries. "Em digueren que si volia contar aquest tipus d'històries havia d'entrar amb la destal i arribar fins la medul·la. Era un bon consell", relata. El repte era trobar un equilibri. "Ser *gore* per a mostrar sang i fetge no m'interessava. M'atreia la perversió refinada. Els meus personatges no són psicòpates, sinó gent amb una obsessió concreta en una època i en un lloc concrets. Tampoc no volia ser jutge, sinó conduir un poc la reflexió i projectar-la cap al fu-

L'escriptora Anna Moner. / JESÚS CÍSCAR

“Compondre és una tasca àrdua, però sóc molt cabut”

per l'Institut Valencià de la Música per al festival Xàbiajazz 2007, va acaparar distincions pertot arreu. Per a aquest projecte va convidar a cantar Miguel Poveda, igual que per a *Ademuz* (1995) va convidar Enrique Morente. La relació amb el flamenc ha estat una constant des de llavors, però també ha posat accent jazzístic a la música renaixentista i al cant gregorià, s'ha relacionat amb el *hip hop* i el *funk* i ara estudia les músiques del Magrib per a les seues classes en la Berklee.

“Hi ha qui considera que les meues composicions per a flamenc són diferents de les de jazz, però jo crec que no”, assegura. “És la mateixa aproximació, amb una sèrie d'acords i em deixe portar o imbuir per l'atmosfera, que és el que faig quan toque jazz i improvise. En el fons és el mateix, encara que canvien les formes o els ritmes”. La clau de la seua filosofia és que “el jazz és universal i pot enriquir qualsevol música amb què s'associe”. I la tendència actual és, segons sembla, a associar-se. En una entrevista publicada per la revista de *Xàbiajazz*, Sambeat considerava que “vivim una època de nacionalismes en el jazz” i ho veu com una “tendència natural, tal vegada com ja va ocórrer amb la música clàssica en el segle XIX, amb Bartok i altres”. Èmfasi en la iden-

titat davant de la globalització? “Probablement tinga a veure amb una afirmació de la identitat”, accepta, “però en el sentit de pensar que mai no tindràs una veu pròpia i tan personal tocant estàndards del jazz com marcant un accent propi que tinga a veure amb les teues arrels. Ací tenim molta sort de tenir una música tan rica com el flamenc”.

Perico Sambeat compon sense parar, però també practica estàndards sense parar. “Com-

big band que no siga flamenc, perquè a poc a poc vaig escrivint coses i potser en el futur treballa amb cordes. Veurem, deixe que les coses fluïsquen”.

Respecte al jazz valencià considera que “cada vegada hi ha més nivell, alguns dels meus músics favorits estan ací”. “Però no sé si aquesta societat, València en particular, està a l'altura dels seus músics”, confessa. “El pressupost per a ajudes discogràfiques a Catalunya és 10 vegades més alt que el d'ací i no hi ha un auditori amb programació contínua de jazz com allà. El Palau de la Música es limita a fer un festival anual on els valencians han de tocar a taquilla. Cal llevar-se el barret davant del festival que va organitzar fa poc un club privat com el Jimmy Glass, sense cap ajuda pública, i comptant amb músics valencians a caixet. No aspire que siga com París, on un 35% de la programació ha de ser francesa i el músic està protegit, però sí, almenys com Barcelona”.

A Barcelona resideix el trombonista valencià Carlos Martín, el primer àlbum del qual, gravat a Nova York, ha tingut també amb la col·laboració de Sambeat i està a punt d'aparèixer. També veurà la llum enguany el nou àlbum de la Seda-jazz que dirigeix Francisco Blanco i on figuren temes arreglats per Sambeat i pel també saxofonista Jesús Santandreu. La col·laboració amb músics valencians és permanent. “Ací hi ha una bona cultura jazzística des de fa temps, però”, puntualitza, “cal alimentar-la perquè no llanguisca”.

pondre és una tasca àrdua, però sóc molt cabut. Cada nota d'un dels meus temes és un part. Tots passen severos controls de qualitat i al final ho trac a la llum perquè estan mig bé. Però mai no oblide d'on ve la meua música, en ma casa practique només estàndards, em pose el metrònom, em grave i ho escolte i dic, açò sí i açò no”. No es planteja objectius a llarg termini. “Sé que prompte o tard faré un disc de

UN PAÍS DE PARAULES

Les tenebres de la gosadia

LES MANS DE LA DEIXEBLA

Anna Moner
Edicions Bromera
Alzira, 2011
228 pàgines

Francesc Calafat

El bateig literari d'Anna Moner és una bona sorpresa. *Les mans de la deixebra*, premi Enric Valor, és una proposta potent i suggeridora que, amb l'evocació de l'univers de Frankenstein, ens transporta a la temptació faustica, a l'exploració dels límits i als problemes de l'excés. El període no podia ser més adient: el segle XVIII, època en què l'anatomia i la cirurgia viuen una forta embranzida. El personatge que irradia la trama és Fabrizio Scorza, lliurat a combatre els prejudicis i les teories fantasioses sobre el funcionament del cos. Pertany al llinatge de metges que dissequen l'interior de l'ésser humà per conèixer-ne els mecanismes, descobrir-ne els components interns que l'erosionen.

Per a aquells metges, formular les lleis que regeixen la vida

és camí per accedir a les veritats fonamentals. La matèria està carregada de psicologia o espiritualitat, ja que, en darrer terme, és un reflex de Déu. Per a Scorza, les anomalies físiques no eren cap aberració ni cap cosa demoníaca, eren producte de l'atzar, una singularitat que calia respectar. El subjuga la bellesa de la deformitat, allò únic que integra l'impossible i el prohibit, i que origina figures atordidores i úniques. El periple biogràfic del metge és una immersió total en la mort i en les deformitats per a extraure'n vida i compensar, ni que siga mínimament, les mancances de la biologia. És una opció sacrificada, torbadora, però també fascinant, perquè és una aventura per geografies desconegudes. El viatge culmina a València i amb la descoberta de Brunel·la, que reuneix allò que més l'enlluerna. El metge la prepara perquè preserve i desenvolupe els seus coneixements. Per a protegir-la de la societat, la fa viure en una bambolla, al marge de l'espantosa vida quotidiana.

Quan falta el mestre, la protagonista es concentra en el seu miratge, un espiral on passat i

present, desig i somni s'encadenen en una realitat sense retorn. Figura obsessiva i sense escrits pols que fa el que siga per dur a terme els objectius. Encara que és una baula del seu valedor, el seu univers ja és un altre, és un terreny clos, sense déu, però poblat d'esperits i dimonis i amb els efectes ennoblidors i embrutidors de la natura. A causa del seu caràcter, l'ajudant esdevé un supervivent, una ombra d'aspecte horripilant i costums insòlits, però que malgrat tot conserva un punt de tendresa i humanitat. Els tres personatges són tres angles d'una mateixa figura.

Els punts forts de novel·la són la història absorbent que encadena uns personatges plens de plecs i la creació d'un clima embolcallador, de reverberacions simbòliques, opressiu i tenebrós per la combinació i el contrast de bellesa i monstruositat, de luxúria, morbositat i terror, enmig d'escenes saturades per la descomposició i les aromes florals. Per la força amb què Anna Moner basteix aquest relat desasossegador *Les mans de la deixebra* és un títol que paga la pena recordar.

A LA LLETRA

Estalviar

Albert Garcia i Hernández

Estalviar: “No consumir, no despendre, no emprar (alguna cosa)”. A la mentida de l'estalvi de la cosa pública cal afegir la perversió de fer-ho només contra els ciutadans, fins i tot contra els funcionaris, mai contra la resta (gestora) d'aquesta cosa pública: aquells que la governen.

La sèrie d'exemples es multiplica cada dia.

Un exemple: quant costaria gestionar administrativa-ment tot un barri habitat per més de 10.000 persones, de les quals del 30 al 40% estan a l'atur i el 70% per sota del llindar de pobresa? Ni idea. Però les xifres serien espectaculars. Sempre es pot demanar el típic estudi caríssim, un més, a qualsevol afavorit subcontractat. Aquest barri s'anomena Parc Alcosa, a 8 km. de la ciutat de València.

Un barri que gestiona autònomament els serveis que l'administració denega: neteja, reciclatge, iniciatives econòmiques de supervivència, acció social, formació, ocupació en règim de cooperativa, creació de 120 llocs de treball i un llarg etcètera. Tasques que funcionen dins d'un marc jurídic de subvencions que s'han tallat des de fa sis mesos. Quina és la quantitat que Ajuntament i Generalitat els deu? 320.000 euros. Ho traduïm en despeses de dietes, cotxes oficials, sous i complements de la classe política? Més fàcil: la meitat del què va costar la pantalla de l'hospital La Fe, que ara no funciona.

Quin és el problema, doncs? Potser que es tracta d'un exemple perillós, que mostra com podrien ser de diferents les coses.

La gent del barri involucrada cobra un sou igual, faça la tasca que faça: al voltant dels 1.000 euros. L'assemblea, a banda de participativa, és decisòria. Decisòria, què has dit! La solidaritat és un concepte viu. Ara es manté la lluita perquè propietaris de locals o proveïdors han ajornat els cobraments. Alguns dirigents estan en vaga de fam per a reivindicar el que és seu.

Com estalviaria l'administració en aquest cas? Amb subcontractes, perquè, ja se sap, la gestió privada és la millor. Ja hem vist com n'és de millor, sobretot per als propietaris de la gestió privada.

Un dels membres de la Coordinadora de Kolektivos del Parke ens deia: “Allò que fot l'amo és que el miren als ulls”. Qui sap si és per això, mirar als ulls dels banquers, que Islàndia continua amagada i silenciada en la reunió de Davos. Exemples que cal amagar, silenciar... estalviar.

CARTES DE PROP

A l'intermedi

Enric Sòria

Juan Climent, el president del tribunal amb jurat que va absoldre la setmana passada l'expresident Francisco Camp, dictava la sentència que el declara no culpable d'un delictes de suborn impropri el mateix dia que un altre jutge, Pablo Ruiz, rebia un informe de la policia on s'afirma que la trama Gürtel suposadament va finançar de manera il·legal el PP valencià per mitjà d'Orange Market, empresa que pilotava un amic de l'ànima de Camps, que va rebre un tracte de favor a l'hora d'organitzar actes d'aquest partit i que en molt poc de temps es va embutxacar més de 7 milions d'euros dels contribuents.

La coincidència posa de relleu un dels aspectes més espinosos del cas que ens ocupa. Al mateix temps està tancat i obert. Tancat, perquè el jurat ha decidit que Camps no era culpable d'haver rebut els tractes en qüestió. Obert, perquè aquest assumpte potser tenia alguna relació amb el tèrbol embolic de la trama Gürtel a València, i ací la pilota està encalada, i com que és d'unes dimensions prou grosses, tardarà encara a caure. De moment, hem pogut llegir i escoltar de tot, respecte al judici, respecte a Camps i respecte a resolució del jurat.

És lògic que siga així, perquè els mitjans hi han prestat molta atenció. Tot Espanya ha sentit una vegada més les poc edificants converses telefòniques d'uns i d'altres i ha vist el senyor Camps xerrant, saltironejant com Peter Pan i fent com que llegia un llibre saberut (*La ruta antiga dels homes perversos* de René Girard, si no m'equivoque) que parla del sant Job. És possible que el títol no estiga mal triat, però

no en el sentit que l'acusat pretenia. En qualsevol cas, la gent ha vist i sentit tot això i n'ha tret les seues conclusions.

En general, diria que aquestes conclusions no acaben de coincidir amb el veredict del jurat. Més aviat se l'han pres a riure, com solen fer la resta dels espanyols, des de fa dècades, amb les coses tan curioses que passen a València. Els valencians hem de portar amb la paciència de Job això de ser els còmics preferits de tot Espanya, i detalls com l'argumentació i l'ortografia de la sentència reforcen aquesta tradició. Hi ha qui opina que les faltes d'ortografia no tenen importància (i quatre tractes més o menys, al cap i a la fi, tampoc), però també hi ha qui creu que són un símptoma de coses de més pes,

drid amb el carnet del club a la boca. Amb més contenció, alguns juristes han dit, de portes cap a dins, que un tribunal professional hauria donat un altre veredict. Aquesta és l'opinió, publicada a EL PAÍS, de José Antonio Hernández, i cite: "hi havia un devessall de proves, amb gravacions explícites, testimonis aclaridors i documents incriminadors irrefutables". La major part del jurat no ho ha entés així. Dir això no és qüestionar-ne

El cas de Camps, al mateix temps, està tancat i obert

perquè la nefasta gestió del senyor Camps i els seus adlèters ha deixat massa factures per pagar, i, tant si les volem veure com si no, ens tocarà pagar-les ara, en plena crisi. La brutal dilapidació dels diners públics que durant anys aquesta administració s'ha consentit té conseqüències que no es poden amagar i que haurem de suportar com els autèntics Jobs d'aquesta trista història. Un problema afegit és que n'ha de fer, el reivindicat Francisco Camps, ara que el seu successor vol posar una mica d'ordre en el ruïnós desfici que ha rebut com a herència. ¿Observarà impàvid com un gestor sensat (i forçat per les penoses circumstàncies) desmantella els seus deliris? Intentarà tornar en olor de

Francisco Camps en una imatge del judici.

i és per això que la gent se'n riu, quan en veu de grosses. Potser, en el futur, els alumnes dels nostres instituts sense calefacció també en faran, de faltes, però ells almenys tindran una bona disculpa: a escola, el fred no és pedagògic.

Un periodista ha escrit que jutjar amb un jurat popular local un president que acaba de guanyar unes eleccions per majoria absoluta és com arbitrar un partit del Reial Ma-

l'honradesa, sinó, en tot cas, la perspicàcia. En la justícia (com en tot), la imparcialitat absoluta és un ideal, no una realitat. La gent viu on viu i veu el que veu. El jurat ha decidit, que era el que havia de fer, i tot el món, fora de València, s'ha rist una altra volta. Ara seria hora de passar full.

El problema és que no es pot passar full, perquè hi ha judicis en marxa sobre la mateixa qüestió de fons, i sobretot

multituds? Ressuscitarà al tercer dia? Aconseguirà afonar-nos encara una miqueta més en el pou? Valdria la pena que el programa de Xavier Castillo, Verigueu-ho, ho investigara. Mentre ens ho dilucida, la política valenciana s'assembla a un conte contat per un demont, més ple de soroll que de fúria (per sort), i que no trau trellat. És una comèdia plena de fum i molt entretinguda, però no acaba bé.

L'editorial de Las Provincias.

ESPURNES

La responsabilitat de 'Las Provincias'

Martí Domínguez

El diari *Las Provincias* publica el 19 de gener passat un editorial titulat "Valencia es mucho más". Era un editorial sorprenent, amb el qual volia defensar que la nostra ciutat/país era molt més que la corrupció i l'escàndol. Deia: "Los ciudadanos reclaman responsabilidades y exigen explicaciones acerca de cómo se ha llegado a este agujero negro en que se halla sumido su región. Los casos de corrupción —llámense Gürtel, Emarsa, Brugal o cualquier otro— y los de despilfarro —un aeropuerto de Castellón sin aviones ni pasajeros o la redundante Ágora—precisan de taquígrafos...". L'editorial seguia per aquesta línia argumentativa, de tal manera que, si n'exceptuem alguns detalls, semblava més propi d'un diari progressista i esquerrer que de la capçalera dretana valenciana. D'aquest text editorialista, que no provenia del grup Correo, com passa moltes vegades, sinó que havia estat fet per algú de la casa, es despenia que el diari sempre s'havia oposat a aquesta política de "despilfarro" i el que ara estava succeint ells ho havien estat advertint des de feia temps. Qualsevol lector de la premsa valenciana sap que això és fals, i que *Las Provincias* s'ha caracteritzat per ser un diari campista, sense cap línia crítica i independent. Aquest editorial, doncs, resultava equivocat, i tan sols es podia interpretar en clau de voler acostiar-se a la nova línia del Consell, i denunciar els errors del govern anterior. Si abans era campista, ara s'ha metamorfozat en fabrista, i per a sorpresa dels seus lectors "reclama responsabilitats" (cuidant-se molt, és clar, de dir a qui). I, tanmateix, tots sabem que *Las Provincias* ha ocultat tant com ha pogut el cas Gürtel i altres casos de corrupció, ha donat suport obertament i amb entusiasme a la Fórmula 1, la Copa Amèrica i els grans esdeveniments (visita del Papa inclosa). També tots sabem que anteriorment va estar al servei d'Eduardo Zaplana i que va defensar les Terres Mítiques i Ciutats de les Llums, i el que fera falta. De què ens parla ara? El prestigi d'aquest diari, fundat per Teodor Llorente, fa temps que el van dinamitar, i l'època de María Consuelo Reyna va significar el seu traspàs definitiu. Per tant, *Las Provincias* té part de responsabilitat de la decadència del poble valencià, i del dramàtic desprestigi que ens acompanya allà on anem. En compte de ser un diari independent i crític fa temps que es va convertir en una altra cosa. No obstant això, té raó quan diu que València és molt més que corrupció i malbaratament, però d'això molt més que és (cultura, ciència, educació) aquest diari ha parlat molt poc durant aquests anys. I ara, amb aquesta mena d'editorial, enfonsa encara més la seua credibilitat, per a nova vergonya de tots els valencians.

Recomanem...

DIETARI
per ADOLF BELTRAN

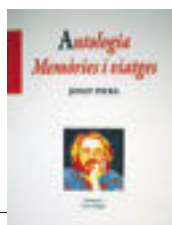
COSES EVENGUDES EN LA CIUTAT Y REGNE DE VALÈNCIA

Pere Joan Porcar
PUV. València, 2012

Les "fonts històriques valencianes" donen nom a una col·lecció de la Universitat de València que ara publica, en dos volums, el famós dietari de mossén Porcar, un document excepcional sobre la societat valenciana dels segles XVI i XVII que s'inscriu en una tradició que marca el pas de l'Edat Mitjana al Renaixement. Com explica l'escriptor Josep Lozano, que ha estat a cura de l'edició, constitueix un corpus impagable de notícies sobre la quotidianitat de la València d'aleshores.

NARRATIVA
per A. B.

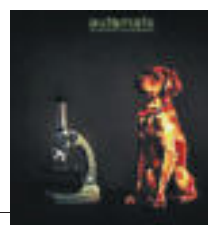
ANTOLOGIA. MEMÒRIES I VIATGES

Josep Piera
Edicions Bromera
Alzira, 2011. 222 pàgines

Diu Víctor Labrado, autor de la selecció de textos, en la introducció d'aquesta antologia, que Josep Piera "escriu contra el temps", i que el viatge, en les seues mans, és "una arma contra el temps". En efecte, el viatge, com les memòries, és un component central de la literatura d'un dels autors més representatius de l'anomenada generació dels setanta. Amb el Mediterrani com a escenari fidel, la prosa de l'escriptor constitueix una recerca constant de plenitud.

DISCOS
per XAVIER ALIAGA

LES REVELACIONS MICROSCÒPIQUES

Autòmats
Cambra Records
València, 2012

Després de guanyar l'Ovidi 2010 al millor disc de pop amb el lluminós *Cançons en blanc i negre*, Autòmats podien haver repetit jugada amb tota legitimitat. Lluny d'això, experimenten en alguns talls amb un so més elaborat, estil Coldplay, o amb arranjaments musculosos en la senda de Sigur Ros. I per moments aposten per una factura més crua, via Los Planetas. El disc, tanmateix, també funciona quan simplifiquen el discurs i aborden el pop assolellat. Dispers però efectiu.